

Capitolul 2

Legea bâtei și a colților

Prima zi a lui Buck pe plaja de la Dyea a fost un coșmar. Fiecare oră a fost plină de surprize și de șocuri. Fusesse luat dintr-odată din mijlocul civilizației și aruncat în sălbăticie. Nu mai avea nici pacea, nici odihna, nici siguranța de altădată. Totul era confuzie și acțiune, iar el era permanent în alertă la pericol. Și oamenii, și câinii erau la fel de sălbatici și nu cunoșteau decât legea bâtei și a colților.

Buck nu mai văzuse câini bătându-se așa cum o făceau aceste creaturi ce semănau cu lupii. A învățat prima lecție când a văzut-o pe Curly atacată și ucisă. Atât de brusc s-a petrecut totul,

că Buck a fost luat prin surprindere. Francois și-a luat toporișca și, ajutat de încă trei bărbați cu bâte, a împrăștiat câinii.

Curly zăcea fără viață, făcută bucăți. Francois stătea acolo și înjura, iar Spitz râdea.

Din clipa aceea, Buck l-a urât de moarte pe Spitz și visa adesea scena, ceea ce îl tulbura. Odată aflat la pământ, era terminat. Își jurase că niciodată nu o va lua pe calea aceea.

Curând după aceea, Buck fu din nou șocat când Francois îi fixă un harnașament, așa cum văzuse acasă că se înhămau caii, iar acum așa avea să muncească și el. Trăgea sania pe care Francois încărcă un teanc de lemne de foc de la marginea văii. Era prea isteț să se revolte, dar demnitatea lui era afectată pentru că era tratat ca un animal de povară.

Francois era sever, cerea supunere totală, iar cu ajutorul biciului o și obținea. Spitz era conducătorul, iar Dave era în urma lui Buck. Spitz mârâia și trăgea cu viclenie hamurile, ca să știe Buck pe ce cale ar trebui să meargă. Buck învăța repede și făcea progrese remarcabile.

LIBRIS

Când se întorcea în tabără, știa să se oprească la „ho!”, să pornească la „marș!”, să se lege la curbe și să se ferească atunci când sania încărcată venea repede la vale, peste picioarele lor.

- Trei câini foarte buni, îi spuse Francois lui Perrault. Buck ăla trage al naibii. Învață mai repede ca oricine.

După-amiază, Perrault se întoarse în tabără cu alți doi câini, Billie și Joe. Erau frați, dar foarte diferiți, ca ziua și noaptea. Billie avea o fire blândă, în timp ce Joe era foarte iritabil. Buck îi primi prietenește pe amândoi. Dave nu-i băga în seamă, iar Spitz îi bătu pe rând.

Spre seară, Perrault mai veni cu un câine, un husky bătrân, lung și slab, cu un singur ochi, ce impunea respect. Se numea Sol-leks, adică „Furiosul”. Ca și Dave, Sol-leks voia doar să fie lăsat în pace. Odată, Buck s-a apropiat din greșeală de el pe partea unde nu vedea. Sol-leks i-a despicat umărul până la os. În acea noapte, Buck se confruntă cu importanta problemă a dormitului. Intră într-un cort și fu dat afară cu înjurături.

LIBRIS

Viscolul tăios îl ciupea, iar umărul rănit îl dureau cumplit. Încercă să doarmă în zăpadă, dar se ridică repede tremurând. Rătăci nefericit și neconsolat. Câțiva câini sălbatici se repeziră la el, dar se zbârlea și mârâia la ei (pentru că învăța repede), așa că îl lăsară în pace.

Brusc, zăpada se lăsă sub labelle lui din față și se scufundă în ceva care se mișca sub picioarele lui. Buck se dădu înapoi speriat, zburbindu-se și mârâind. Un lătrat slab îl liniști. Încovrigat sub zăpadă îl descoperi pe Billie, care scheună și-l linse cu limba lui umedă și caldă.

Altă lecție învățată. Deci așa procedau ei, nu? Buck își alese un locșor și își săpă o groapă. Curând, căldura trupului umplu spațiul închis și adormi repede. Obosit de munca de peste zi, Buck dormi dus, cu toate că visele urâte îl făceau să latre și să mârâie în somn.

Se trezi doar când zgomotele matinale ale taberei îi ajunseră la urechi. La început nici nu știu unde se afla. Era complet îngropat în zăpadă. Groaza puse stăpânire pe el, ca și cum ar fi fost

LIBRIS

prins în capcană. Era un instinct al strămoșilor săi ce zăcea adânc în el – frica de capcane a sălbăticiunilor. Trupul lui se contractă și sări direct afară din zăpadă cu părul zbârlit și mârâitul feroce. Când ateriză pe labe, văzu tabăra albă și își dădu seama unde se afla. Își aminti tot ce se întâmplase de când ieșise la plimbare cu Manuel până când săpase groapa în omăt cu o noapte înainte.

Perrault era curier al Guvernului Canadian și ducea pachete importante. În mai puțin de o oră, trei câini husky se adăugară haitei, care avea acum nouă câini. Erau înhămați și străbăteau drumul către canionul Dyea. Buck se bucura că plecaseră și nu-l deranja munca grea. Dave și Sol-leks deveniseră vioi și activi, agitându-se și înfuriindu-se ori de câte ori ceva strica bunul mers al lucrurilor.

Munca grea era motivul pentru care trăiau și se bucurau de ea. Dave era câine rotaș sau de sanie. În fața lui trăgea Buck, urmat de Sol-leks. Restul haitei trăgea mai în față, de un singur ham,